

V a k d r a a d

Eind oktober was het zover, de bijkans antieke bordeelwet was definitief van de baan. Het was al langere tijd een streven van de Rode Draad, en hoewel dat doel nu bereikt is heeft het meer iets van een begin dan van een eind. Veel nieuws is dat niet voor ons, we weten maar al te goed dat legalisering van de branche niet automatisch acceptatie en positieverbetering van de werkzame prostituees inhoudt. Het 'labeltje' legaal is dan ook geen garantie voor betere verdiensten of het uitbannen van misstanden. Integendeel, dat is nog steeds een terrein waar veel op moet worden veroverd, de Rode Draad is nog lang niet klaar.

Het nieuwe millennium nadert en de aarde zal wellicht net zo rond blijven draaien als dat ie altijd al deed, toch is dat gegeven voor de meeste mensen een punt om even stil te staan bij de geschiedenis. Wat hebben we bereikt en wat hebben we in de vorige eeuw laten liggen. Voor de Rode Draad geldt hetzelfde, wat is er veranderd op ons werkterrein in het anderhalve decennium dat we achter de rug hebben, wat ging goed, wat had beter gekund of wat ging zelfs compleet de mist in, maar bovenal hoe kunnen nog effectiever aan de weg timmeren. Welaan, op de meeste van deze vragen bestond ook een antwoord, de beleidsdag van afgelopen zomer was een bron van inspiratie daarvoor. Er is namelijk het een en ander veranderd op het prostitu-

tiegebied, maar beslist niet tot ieders tevredenheid, behalve op het gebied van de prijzen, dat staat stil, daar worden we dus ook niet vrolijk van.

Verandering dus en de Rode Draad moet mee, dat staat vast, anders verworden wij tot een instituut en daar hebben we er al genoeg van in Nederland. Waren we dan aan het vastroesten, zaten we op dood spoor of iets dergelijks? Feit is dat we een koerswijziging gaan doorvoeren die gepaard gaat met een reorganisatie op de werkvloer om vergelijkbare spookbeelden te keren. De bedoeling is dat we een vakbond of, misschien beter, een vakorganisatie worden. Voordelen zijn o.a. dat prostituees lid kunnen worden en zo meer inspraak krijgen op de gang van zaken binnen de Rode Draad, die invloed komt ook de democratie ten goede, betere aansluiting op de actuele zaken en behoeften waarbij ook individuele dienstverlening tot de mogelijkheden zal gaan behoren.

Momenteel zijn we druk bezig daar invulling aan te geven zodat we samen in het nieuwe jaar een nieuwe draad kunnen oppakken.

Petra Urban

voorzitster bestuur Stichting De Rode Draad

Ingeezonden *brieven*

Bisnisjongens

'Bisnisjongens gestigmatiseerd als beunhazen', kopt het commentaar van Sietske Altink in Black Light nr. 3, op mijn studie 'Kwetsbaar, kleurig en schaduwrijk' over jongens in de prostitutie. Leuk die prikkelende kop! Alleen jammer dat Sietske het boek zo slordig gelezen heeft. Nu is haar reactie warrig en staan er aperte onjuistheden in. Zo beweert ze dat ik de verdiensten van jongens heb bepaald aan de hand van wat klanten mij vertelden. Hoe komt ze daarbij? Nogal logisch heb ik ook de jongens hiernaar gevraagd. Het oordeel en de beleving van de jongens vormden overigens het uitgangspunt voor het hele onderzoek. Ook beweert Sietske dat ik geen onderscheid zou maken tussen professioneel en onprofessioneel gedrag. Waar haalt ze dat vandaan? Integendeel. In de talrijke gesprekken met jongens heb ik me juist bijzonder ingespannen om te leren

wat hun professionaliteit zoal inhoudt. Maar dan wel hoe jongens hier zelf over denken! En dus niet wat professionaliteit volgens de ideologische opvattingen van de Rode Draad zou moeten inhouden. Sietske blijkt de beroepsmatigheid van bisnisjongens te modelleren naar wat zij voor de vrouwen normaal vindt. Als mijn boek iets duidelijk maakt dan is het wel dat deze emancipatie-ideologie onvoldoende aansluit bij de beleving van veel bisnisjongens die zichzelf inderdaad 'beroeps' noemen. Hieruit blijkt wel waarom de Rode Draad zo weinig voor de jongens te betekenen heeft. In mijn onderzoek probeer ik te laten zien dat er een uitgebreide wereld ligt tussen het verrichten van één seksuele daad voor geld en het beroepsmatig verlenen van de seksuele diensten tegen betaling. Bij de jongens vertoont deze wereld veel meer variatie dan bij de vrouwen. Dat hangt samen met het dubbele stigma op homoseksualiteit en prostitutie. En met de veel kleinere schaal van het jongenscircuit. Als de Rode Draad echt meer feeling met jongensprostitutie wil krijgen dan zal zij eerst meer in-

zicht moeten hebben in hoe jongens in de praktijk te werk gaan. Het bij voorbaat wegdefiniëren van de verschillen en randverschijnselen, zoals Sietske doet, verhuult alleen maar de problemen waarmee jongens in het prostitutiewerk te maken hebben. Sietske zegt ook nergens in haar commentaar dat ik – anders dan Sari van der Poel – in mijn onderzoek niet alleen met Nederlandse jongens, maar nog het meest met Noordafrikaanse en Afrikaanse/Surinaamse jongens gesproken heb. Deze weglating is bijzonder opvallend. Want dat zijn de bisnisjongens die in Nederland tot nu toe bijna geheel buiten beeld zijn gebleven. Het prostitutiecircuit in Nederland is, ook bij de jongens, tegenwoordig bijzonder veelkleurig. Wil Sietske met dit verzuim in feite zeggen, dat de Rode Draad aan etnische minderheden in Nederland niets te bieden heeft, omdat ze niet volkomen aan de ideologische norm? Ik hoop van niet.

Paul van Gelder